Dalmadi Brigitta: Mi, mint boszorkányok

Sziasztok, Dóri vagyok. Budapesten élek. Ezt a levelet azért írom, mert egy nagyon veszélyes küldetésbe vágtam bele. Szóval, ha találsz három tehenet a hegyen, akkor kérlek próbálj meg tenni valamit, hogy ismét emberek legyünk. Előre is köszönöm.

Na, akkor kezdhetjük is a sztorit. A barátnőimmel Rékával és Brigivel van egy titkos törzshelyünk a Városligetben. Ott egy jó magas fa áll, arra szoktunk felmászni. Ha fent ülsz, elláthatsz egészen a hegyig. A hegyen él egy öregasszony, aki szerintünk boszorkány, de ezt senki nem hiszi el nekünk.
Egy hónapja elhatároztuk, hogy bebizonyítjuk, hogy nem vagyunk se vakok, se lúzerek és felkeressük a boszorkány asszonyt. A suli után mindenki egyből hazarohant. Összepakoltunk minden kis mütyürt, amiről úgy gondoltuk, hogy szükségünk lehet rá, meg azokat is, amelyek a könyv-, illetve a forgatókönyvírók szerint kellhetnek az ilyen utazásokhoz, azután elindultuk.
Az volt a terv, hogy felkeressük a nénit és boszi leckéket kérünk tőle. Ha ad nekünk, akkor tényleg boszorkány, ha viszont nem, az sem jelenti azt, hogy teljesen átlagos, lehet simán undok is. Ebben az esetben nem volt B tervünk. Ahogy egyre feljebb és feljebb értünk mindenkiből szépen lassan elpárolgott a bátorság. Mire felértünk végleg kifogyott a tartály, csak álltunk az ajtó előtt, de senki nem mert bekopogni. Végül két perc ácsorgás és fagyoskodás után úgy döntöttünk, egyszerre kopogunk. Megtettük, az ajtó kitárult és mögötte ott állt a nagy… kályha. Majd megjelent egy kormos kéz és még egy, utána jött a fej és a test többi része. Mire feleszméltünk az ámulatból ott állt előttünk egy szépséges, de öreg (akarom mondani tapasztalt) nő és egy kormos macska. Az asszony csettintett egyet, és a korom leszállt a macskáról, egy felhőt alkotott, amely kilibegett a házból, elsuhant a bámészkodó fejeink fölött, majd egy hangos durranással szétrobbant. A boszorkány, mert már biztosak voltunk benne, hogy az, ránk nézett és így szólt:
- Sziasztok, Drágaságaim! Elnézést az előbbiért csak ez a rosszcsont minden áron a fejébe vette, hogy fel tud mászni a kéményen – ezzel a mondattal kidobta a macskát az ablakon, ami az előbb még nem volt ott.
- Mondjátok csak! Mi járatban vagytok errefelé, hol még a denevér sem jár?
- Szeretnénk megkérni, hogy ha lehet, tanítson meg a mágia használatára – mondtam, bár úgy éreztem magam, mint a Jancsi és Juliskában, és akár egyetlen

szóra haza mentem volna matekházit írni. A nő elmosolyodott, betessékelt minket, leültetett bennünket az asztalhoz. Mindenkinek jutott egy-egy gőzölgő csésze tea. Miután befejeztük az igazán elbűvölő és fölösleges teadélutánt, így folytatta:
- Érdekel titeket a mágia? Akkor jó helyre jöttetek! Egy hónap múlva van a bosziavató vizsga, addig lesz bőven időnk gyakorolni. Minden délután gyertek föl ide. Egy feltételem van, ha bárkinek szóltok erről a vizsga napjáig, a fületek jó nagyra fog nőni, mint egy elefántnak.
Ebbe természetesen beleegyeztünk, és aláírtunk egy furcsa papírt. Még egy ideig beszélgettünk, majd hazaindultunk.

Másnap délelőtt a varázsigékről tanultunk, többek közt a hapriciszt tanulmányoztuk, amivel elméletileg náthát lehet okozni, de semmiképp se minket kérjetek meg, ha gyors náthát akartok, mert csak gyomorrontást kaphattok. Mire eljött a hazamenetel ideje, 8 vázát törtünk el, három egérből lett esernyő és szegény macska füle is rejtélyesen összement.
A második alkalommal a bájitalokról tanultunk, ami valamivel jobban ment, bár akkor is sikerült egy széket láthatatlanná tenni. Azóta se találtuk meg. Így ment ez heteken keresztül. Tanultunk a varázsállatokról, tárgyakról, különféle lényekről, nagyon sokat gyakoroltunk és gyakoroltunk. Brigi meg is húzta a kezét az egyik varázslat közben. Egyik nap az iskolában sikerült a táblát rózsaszínné varázsolnunk.

Azután elérkezett a mai nap. Ismét felmentünk a boszorkányhoz.
- Eljött a nap, amire mindannyian vártunk! Ma leteszitek a vizsgát. Csupán egyetlen feladatotok lesz, amit még ma éjfélig el kell végeznetek. A feladat a következő: kék tehénné kell engem változtatnotok, mielőtt én változtatlak titeket, ehhez bármit használhattok. Nagyon izgulunk, bemegyünk az erdőbe. Egy darabig gumókat ásunk ki a földből, bogyókat és zöldségeket gyűjtögetünk, és közben suttogva kiterveljük a taktikát. Az a tervünk, hogy egy főzetet próbálunk belecsempézni a szokásos délutáni teájába, miközben kérdésekkel bombázzuk a vizsgáról, így kénytelen lesz ránk figyelni és azt hiszi majd, hogy még nem kezdtünk bele. Egy utolsó csapatkiáltás és elindulunk a ház felé.

Erre a levélre pedig repülő bűbájt szórok, és reménykedem, hogy valaki megtalálja, ha nem sikerülne a vizsga, mi meg szép kék tehénné változnánk.